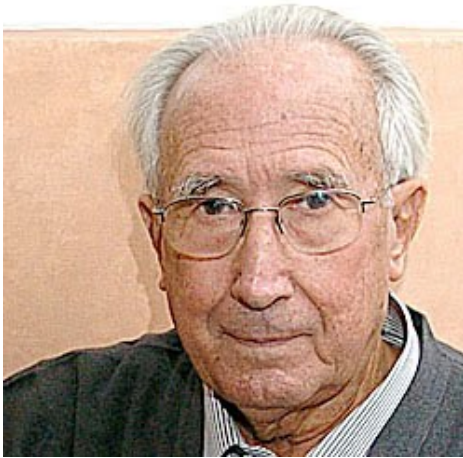

Ha mort el missioner Jordi Mas

Dij, 18/11/2010 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

M'acabo d'assabentar, tot just ara, de la mort de mossèn Jordi Mas i m'ha dolgut molt. Per a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, en Jordi Mas i Castells ha estat el nostre gran missioner a l'Àfrica. El nostre [referent com a missioner](#). Ha mort amb 80 anys de vida, 56 de capellà i més de 50 anys com a missioner al Camerun. Tota una proesa! El destí i la malaltia ha volgut que morís entre nosaltres i no al continent que ell tan estimava. Dissabte serà enterrat a la seva vila natal: La Garriga. A la Doma, als peus del santuari de Puiggraciós.

D'en Jordi Mas era indubtable el seu amor per la nostra terra -Catalunya- i la seva enyorança, com tot català que n'està lluny, però, amb tants anys al Camerun, el que era indubtable era el seu amor per la sorra del Sahel africà. Però -sobretot- el que ell estimava era les persones africanes. Quantes vegades, pels carrers de les grans ciutats del nord del Camerun, sentíem com la gent el cridava: "Baba Georges", Pare Jordi! I no s'equivocaven gens ni mica, ell els hi havia estat un autèntic pare. Fa un parell d'anys un camerunès immens, a la frontera amb el Txat, ens reconeixia: "Ell és el meu pare perquè és el qui va portar la meva mare a l'hospital quan jo havia de néixer. Si Baba Georges no arriba a portar la meva mare a l'hospital jo no hagués nascut i ara no estaria aquí!" Com aquest home n'hi havia molts més que es consideraven fills del missioner blanc, del "nasara", que és com s'anomena als blancs cristians, per allò que som seguidors d'un "nazarè": Jesús.

Però la seva estima es concentrava molt més en les dones i els nens. Ells ens ho havia dit moltes vegades: "La dona africana és el futur de l'Àfrica, aquest continent només el poden aixecar les dones, amb el seu treball i amb el seu esperit econòmic". Quantes vegades el seu cotxe era el taxi de les dones. S'aturava sempre, pels camins polsegosos, per fer-hi pujar les dones, carregades amb els seus nens i els seus farcells plens d'objectes i de productes dels mercats. Era la seva amabilitat però també era un fet inusual a les carreteres i camins transitats per tants i tants caminants a peu. La seva altra estimació i dedicació eren els nens i els joves. Ho veies perfectament que, per a ell, on hi havia un nen hi havia ja una persona que es mereixia tot el respecte i tota l'atenció. En els nens ell hi veia tot el futur. El futur d'una família i el futur de tot un poble. Amb les escoles per als nens i els tallers per a les dones ell sabia que podia canviar la vida d'aquells poblats disseminats. Hi ho havia aconseguit. De la mateixa manera que havia canviat

l'entorn desèrtic plantant-hi tota mena d'arbres i construint-hi uns complexos missioners que són ara l'orgull d'aquells poblats. El seu mestre va ser una metge, un suís, el doctor Giuseppe Maggi, amb el qui van anar construint tota una xarxa d'hospitals i centres de salut: Tokombére, Zinah i Madà. I finalment les dues grans missions: Blangoua i Makary.

Jo vaig conèixer el Jordi anant a visitar el meu companys capellà al nord del Camerun, Sisco Pausas. Hi vaig anar tres vegades. Una primera amb mossèn Josep Maria Jubany i dues més amb el matrimoni Jordi Ferrer i Carme Sastre. Vaig tenir la sort de conèixer-lo i reconec que ha estat ell el qui ens ha fet estimar l'Àfrica. La seva manera de fer de capellà, de ser missioner, era impactant. Tenia la seguretat d'un director d'empresa, d'un gran planificador, però, alhora, es deixava portar per una gran ingenuïtat, quasi infantil. Una barreja de l'home que sap el que s'ha de fer però que també es deixa arrossegar per les circumstàncies, sempre canviant a l'Àfrica. De fet ell no es revestia només per a la missa, per a la funció litúrgica, sinó que des de bon matí fins ben entrada la nit era una continuïtat sacerdotal, missionera i evangelitzadora. Tot el que feia s'entenia com un anar semblant evangeli i no es podia permetre cap errada.

Aquest dies, perquè me les demanaven, he vist algunes de les fotografies que vaig fer en el darrer viatge i em quedo només amb una. Va ser a la celebració dels 50 anys de la missió de Tokombére, que ell havia fundat amb el doctor Maggi i unes monges. En Jordi, en aquella celebració, amb les mans ben alçades, li va portar l'Evangeli al bisbe. Però, el que no és veu en la fotografia, és que ell, amb les seves mans joves, és el primer que va portar l'evangeli a aquelles terres quan encara anaven despullats. Ja fa cinquanta-dos anys! Ara el cos d'en Jordi Mas serà una llavor sembrada al terra de la Garriga però els seus fruits apareixeran entremig de les sorres del Camerun. I creixeran!

Jordi, moltes gràcies, perquè ens has estimat, però, sobretot ens has ensenyat a estimar! Ben segur que al cel ens podrem veure, un cel ben ple d'angelets negres!